

Her Seçimle Gelen Yine Seçimle Gider mi?

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Pzt, 04/11/2013 - 11:39

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Başbakan Tayyip Erdoğan, 25.10.2013 tarihinde AK Parti il başkanlarıyla bir araya geldi. Başbakan Erdoğan konuşmasında,

"Bizi, içeride ve dışarıda diktatörlükle, vesayet kurmakla suçlayanlara hodri meydan diyorum. 5 ay sonra seçimler var, buyursunlar; 30 Mart'ta sandıkta kozlarını paylaşsınlar. Eğer bu ülkede bir diktatör varsa buyursunlar bu diktatörü sandık yoluyla indirsinler" dedi.

Açıkça ortada! Başbakan Erdoğan, diktatörlüğü bir türlü **kabullenemiyor**. Başbakan Erdoğan, 11 yıllık iktidar uygulamalarıyla; Türkiye'de Atatürkçü Cumhuriyet düzenine karşı bir **karşı devrimci** hareketle adım adım emperyalist işbirlikçisi, dini siyasete alet eden, laikliği tahrip eden, bölücülüğe hizmet eden, **gerici bir vesayet rejimi** kurmaya çalıştığını ise asla **onaylamıyor**. Başbakan Erdoğan, **'işte meydan, işte sandık; gelin beni seçimle devirin!'** diye siyasi rakiplerine meydan okuyor.

Bu tavrıyla Başbakan Erdoğan'ın, seçimler konusunda kendine çok güvendiği ortada. Haksız da sayılmaz! İlk bakışta Başbakan Erdoğan'ın; kendine olan öz güvenini yansıtan bu itirazının çok makul ve inandırıcı olduğu görülüyor! Gerçekten de öyle değil mi? 11 yıllık AKP iktidarı döneminde ülkemizde üç genel, iki yerel ve bir de referandum yapıldı. Bütün bu seçimlerde AKP, seçmenin büyük bir desteğini aldı. İşte seçim sonuçları:

- 2002 Kasım Genel seçimlerinde % 34,6,
- 2004 Mart seçimlerinde İl Genel Meclis seçimleri itibarıyla % 41,6,
- 2007 Temmuz Genel seçimlerinde % 46,6,
- 2009 Mart seçimlerinde İl Genel Meclis seçimleri itibarıyla %38,4,
- 2010 Referandumunda AKP'nin Anayasa değişiklik talebine % 58 'EVET',
- 2011 Haziran Genel seçimlerinde % 49,8.

Seçimlerde hile vardı desek ki ufak tefek muhakkak ki bazı düzensizlikler olabilir, o zaman anketlerin de aşağı yukarı aynı oranları verdiğini nasıl açıklayacağız?

Diktatörlük, demokrasinin karşıtıdır. Halk yönetimi olan demokrasi, elbette **sadece seçimler** demek değildir. Seçimler, demokrasinin **mekanizmalarından yalnızca biridir**. Demokrasinin seçimlerin dışında daha birçok **niteliksel özellikleri, ilkeleri, kurum ve kuralları** vardır. Dolayısı ile demokrasiyi seçimler dâhil bir bütün olarak, yani bütün kurum, kural ve ilkelerin tamamı olarak algılamamız ve onu bir bütün olarak uygulamamız şarttır. Eğer bir siyasi yönetimde

- İfade ve Örgütlenme Özgürlüğü,
- Hukukun Üstünlüğü,
- Bağımsız ve Tarafsız Yargı,
- Kuvvetler Ayrılığı,
- Bağımsız ve Özgür Basın,
- Denetlene Bilirlik ve Hesap Verebilirlik,
- Saydamlık

vs. gibi temel ilkeler ve kurallardan biri veya bir kaçı yoksa, işlemiyorsa veya aksıyorsa o yönetim artık demokratik değildir veya en azından sakat bir demokrasidir. Bence böyle bir yönetim, olsa olsa **göstermelik, çakma bir demokrasi** olur!

Ülkemizde 90 yıldır cumhuriyet döneminde uygulamaya çalıştığımız, **parlamentar demokrasi**dir. Başlangıçta **tek parti** olarak oluşan Türkiye'deki parlamentar demokrasi, 1946 yılından beri "çok partili" sisteme dönüşmüştür. Parlamentar demokrasi, demokrasinin "**temsili**" şeklidir. Yani kendi kendini yönetecek olan halk, yönetim görevini, bir anlamda **egemenliğin bir bölümünün kullanımı**nı geçici olarak seçimle temsilcilerine(milletvekilleri)ne devreder.

Görülüyor ki seçimin ana işlevi, demokratik rejimlerde halkın kendi adına siyaset yapması için güvendikleri kişilere **vekâlet verme işlemidir**. Tıpkı, noterde birimizin adına hukuki işlem yapma yetkisi veren vekâlet gibi. Her vekâlette olduğu gibi siyasi vekâlette de **asıl hak sahibi olan seçmendir, halktır**. Ayrıca her vekâlette olduğu gibi siyasi vekâlet te **geçicidir**.

Ülkemizde özellikle 12 Eylül 1980 askeri darbesi, % 10 seçim barajı ile **temsilde adalet ve eşitliği** yok etmiştir. Yine 12 Eylül'den miras kalan Siyasi Partiler Yasası ise **siyasi partiler içi demokrasiyi** yok ederek partilerde **lider sultasına** neden olmuştur. Kendi içinde demokrasiyi yaşatamayan, liderlerin diktasına maruz kalan ve iktidar olan siyasi partinin ilk işi, yasama yani meclisle yürütme arasında kuvvetler ayrılığını tanımamaktır. Yani usulen tanısalar bile **fiilen uygulamazlar**.

Öte yandan yürütmenin önemli bir bakanı olan Adalet Bakanı'nın ve bir müsteşarının HSYK'nın başında olan bir yargı ise asla yürütmeden (hükümetten) bağımsız ve tarafsız olamaz. Dolayısı ile ülkemiz demokrasisinde artık "Yargının Bağımsızlığı ve Tarafsızlığı" ve "'Kuvvetler Ayrılığı" ilkesi 33 senedir uygulanmaz. Öte yandan "Hukukun Üstünlüğü" iktidarda olanlarca her gün çiğnenir. Ülkemizde "Basının Özgür ve Tarafsız" olduğunu kimse iddia edemez. Hapiste yatan yüzden fazla gazeteci, "İfade ve Örgütlenme Özgürlüğü" tam anlamıyla olmadığı açık kanıttır. AKP'li önde gelen siyasetçilerin yabancı ülkelerle yaptıkları "gizli" anlaşmalar, demokrasimizde "Saydamlık" ilkesinin tamamen yok olduğunu gösterir. "Sayıştay" dâhil AKP iktidarının her türlü "Denetim" den kaçındığı da artık bilinen bir gerçektir.

Şimdi, bütün bu yaşanan gerçekler göz önünde tutulursa; demokrasinin hemen hemen bütün temel niteliklerine, ilke ve kurallarına aykırı hareket eden veya onları uygulamayan, AKP'nin iktidar olduğu bu yönetim ve onun lideri, sırf seçimlerde büyük oy alıyor diye demokratik olarak adlandırıla bilir mi?

Tarihte birçok diktatörlük, demokrasiyi, özellikle demokrasinin seçim mekanizmasını istismar ederek iktidara gelmiş; fakat bir daha demokratik yoldan iktidarı bırakmamıştır. Çünkü diktatörler, iktidarı dönemlerinde öyle önlemler alır, öyle mekanizmalar inşa ederler ki bir daha seçimlerde asla kendileri kaybetmezler. İnsanlık tarihi, iktidara seçimle gelip te artık seçimle iktidardan bir daha uzaklaştırılamayan bir dizi diktatör örneği ile doludur:

- Hitler, kendi başlattığı II. Dünya savaşın sonunda yenileceğini anlayınca intihar etti.
- İtalya'da faşist diktatör Mussolini, halk ayaklanması sonucunda ayaklarından asılarak idam edildi.

- İç savaş sonucu iktidara gelen İspanya'da faşist Franco, 1975 yılında eceliyle öldü.
- Portekiz'in diktatörü Salazar 'ın iktidarı, Portekiz halkının "Karanfil" devrimiyle son buldu.
- Mısır'da Mübarek'in saltanatı halkın yoğun tepkileri ile sona erdi,
- Tunus'ta Zeynel Abidin Bin Ali halk ayaklanması sonucunda ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.
- Saddam Hüseyin'i yıllarca kullanan emperyalizm, hukuksuz işgal altına aldığı Irak'ta sonunda onu da astırdı.
- Şili'de seçilmiş Sosyalist Allende'ye darbeyle devirerek iktidarı ele geçiren diktatör Pinochet, kendisini Şili Anayasasına "ebedi senatör" olarak yazdırmasına rağmen, İngiltere'de tutuklanmaktan kurtulamadı.
- Filipinli diktatör Marcos, 1986 yılında halk ayaklanması sonucu ülkesini terk etmek zorunda kaldı.

Görüldüğü gibi tarihte hiçbir diktatör seçimle iktidarı kaybetmiyor. Çoğunun akıbet ise korkunç bitiyor. İktidarda olan diktatörlerin iktidar dönemlerinde seçimleri kazanma şansının yüksekliği sadece seçim hilesiyle açıklanmaz. Diktatörlerin bütün yaptığı; **görünüşte, söylemde demokratik olmak**, fakat **uygulamada diktatörce davranmaktır**. Hiçbir diktatör açığa diktatörlüğü kabullenmez!

Eğer bir ülkede demokrasinin bütün kurum ve kuralları işlemez, ilkeleri ayaklar altına alınırsa, ortada zaten artık halkın **özgür** iradesiyle seçe bileceği ne demokratik bir ortam kalır ne de siyasi partiler ve adaylar arasında **eşit** siyasi koşullarda **demokratik bir yarış** kalır. Çünkü gerçek demokrasilerde **seçim, özgür seçmenlerin eşit koşullarda fikir ve program yarışması içinde olan kendi vekillerini belirlemek için tercih haklarını kullanmalarından başka bir şey değildir!**

Demek ki demokrasinin "Seçim" mekanizması ile ilgili **iki temel soru** olağan üstü önem taşımaktadır. Birincisi, seçimlerde seçmen, tam anlamıyla **siyasi olarak eşit** ve **özgür müdür?** İkincisi, vekil adayları veya siyasi partiler **eşit koşullarda** siyasi yarışma yapıyorlar mı? Bu soruların yanıtları bize, gerçek bir demokratik rejimde iyi işleyen seçim mekanizmasının koşullarını verir.

Hepimizce bilinir ki, insanoğlu her türlü aracı, kendi niyetine bağlı olarak kullanır. Bu bağlamda demokrasi de, daha doğrusu demokrasinin bir mekanizması olan seçimler de pek âlâ diktatörce amaçlar için istismar edilebilir ve tarihte bunun birçok örneği vardır. Tarihte diktatörlerin her zaman insanları kandırmak, halkları aldatmak için onların benimsedikleri her türlü değerleri kullandıkları, istismar ettikleri çok bilinir. Bu konuda tipik bir örnek, Hitler Almanya'sıdır!

Almanya'da 5 Mart 1933 seçimlerinde Hitler'in partisi Milliyetçi Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP) % 43,9 oyla birinci parti olarak Alman meclisine (Reichstag) girdi. (Hitler, siyasi propagandalarında kendi iktidar dönemini "3. Reich = 3. İmparatorluk" olarak adlandırdı.) 1933 seçiminden İkinci Parti olarak Alman Sosyal demokrat Parti (SPD) % 18,3 ve üçüncü parti olarak ta Alman Komünist Partisi (KPD) % 12,3 oranla çıkmışlardı.

Hitlerin partisi NSDAP, Alman meclisinde küçük bir parti olan ve kendilerini "Çelik Miğferler" olarak adlandıran milliyetçi muhafazakâr DNVP (1933 Seçimlerinde % 8 oy almışlardır) ile koalisyon kurarak iktidara gelmiştir. 30 Haziran 1933 tarihinde Hitler'in devlet Başkanı Hindenburg tarafından Şansölye olarak atanmasından 1938 yılına kadar Almanya'da halk, 5 kez daha seçimlere ve referandumlara katılmıştır. Her defasında Hitler'in partisi büyük bir oyla seçilmiş veya referandumlarda Hitler'in siyasi talepleri büyük bir çoğunlukla onaylanmıştır. Şimdi biz Hitler'e bu durumda demokrat mı diyeceğiz?

Ancak Alman tarihçilerin yazdığına göre insanlık tarihinin tartışmasız en büyük **diktatörü olan Hitler** döneminde yapılan bütün seçimlerin ve referandumların **gerçek amacı**, demokratik bir rejimin en önemli bir mekanizması olan seçim üzerinden **iktidar değişimi** değil, Hitler'in diktatörce yönetimine "**Demokrasi**" **görüntüsü** vererek faşist rejimi meşrulaştırmaktır.

AKP'nin seçimlerde aldığı başarılarla en büyük payın, **yabancı borç ve sıcak para** ve özelleştirmelerden elde ettiği bol kaynaklarla ülkede yarattığı geçici "**yabancı cennet**" olduğu bir gerçektir. Ayrıca **48 milyon hane halkının borçlandığı** ülkemizde; borçlu olan hiç kimsenin,

hükümetin değişmesini öyle kolay kolay isteyemeyeceği de başka bir gerçektir.

Öte yandan siyaseten sadece **% 10 seçim barajı**, 50 milyon seçmenden 5 milyonun seçimini ve iradesini meclis dışına atılmakta veya bu kadar seçmeni istemediği, benimsemediği partiye oy vermeye zorlamaktadır. % 10 seçim barajıyla büyük partiler seçimden önce de sonra da her zaman avantajlıdır; küçük partiler ise her daim zor durumdadırlar. Burada **eşit** bir adaylık ortamından ve eşit koşullarda yapılan siyasi yarıştan bahsedilebilir mi?

Türkiye'deki seçim sistemine göre seçmen, **milletvekilini** değil, bir **siyasi partiyi** seçmek zorundadır. Halen yürürlükte olan 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesinden kalma siyasi partiler yasasına göre de o seçim bölgesinde partinin vekilini ise, seçmen adına **parti lideri veya merkez yönetimi seçmektedir!** Böyle bir seçim, demokratik olabilir mi?

Yine büyük siyasi partiler hazineden aslan payını alırken, küçük partilere hiçbir mali destek verilmemektedir. Böyle **eşitlik** olur mu?

AKP 11 yıllık iktidarı döneminde devletin ve toplumun bütün kurumlarını partizanca ele geçirmiştir. Bugün valiler, kaymakamlar açıkça partizanca AKP'nin çıkarına çalışmaktadırlar. Emniyet Müdürlükleri AKP çizgisini takip etmektedirler.

TÜBİTAK, YÖK, Adli Tıp, RTÜK vs. gibi bağımsız ve tarafsız olması gereken önemli milli bilim ve eğitim kurumları, MİT gibi ulusal istihbarat artık AKP'nin alt birimleri gibi çalışmaktadırlar.

Halkın siyasi kararlarını olağanüstü etkileyen, iletişim çağının modern medya araçları olan TV kanallarına artık AKP çizgisi damgasını vurmuştur. AKP, iktidar gücü ile TV ve Radyo kanallarına, resmi ceza gibi finans araçlarıyla **baskı ve şantaj uygulayarak** basını "yalaka" ve "yandaş" haline getirmiştir.

AKP'li politikacılar ve önde gelen siyasiler, halkımızın kutsal dini duygularını kendilerine siyasi güven temin etmek için sürekli **istismar** etmektedirler.

Ergenekon, Balyoz vs. gibi siyasi davalarla başta TSK'nın yurtsever subayları olmak üzere, AKP karşıtı bütün muhalefet yargı eliyle **itibarsızlaştırılmaya ve susturulmaya** çalışılmıştır.

"Gezi Direnişi" eylemlerinde çok açık olarak görüldüğü gibi, halkın en doğal anayasal hakkı olan **protesto ve gösteri hakkı**, Başbakan Erdoğan'ın emriyle AKP'li çizgisini izleyen devlet yöneticileri (özellikle İstanbul valisi ve Emniyet müdürü) tarafından elinden alınmıştır. Öte yandan AKP, aynı süreç içinde kendi siyasi çıkarına kendisiyle işbirliği yaptığı **azıllı teröristlere her türlü özgürlük** tanımaktadır.

Özetle günümüz Türkiye'sinde; borç ve sıcak parayla yaratılan **yalancı cennette**, seçmenin **eşit ve özgür** bir ortama sahip olmadığı, AKP'nin **mutlak** olarak avantajlı ve **egemen olduğu** bir siyasi ortam ve koşullarda, yapılan seçimlerden her zaman AKP'nin daha başarılı çıkma ihtimalinin yüksek olduğu, çok açık görülen bir gerçektir. Başbakan Erdoğan, işte bu koşullara güvenerek meydan okumaktadır!

11 senedir bütün eylem ve söylemleriyle ve iktidardaki uygulamalarıyla Başbakan Erdoğan'ın dikta eğilimli bir politikacı olduğu, sadece Türk milleti değil, artık bütün dünya görmektedir. Diktatörler, demokrasiyi hiç sevmezler; onu **sadece kullanırlar**. Başbakan Erdoğan da açıkça demokrasiyi *"gideceği yere kadar bindiği bir tramvaya"* benzetmiştir. Ve bugün de demokrasiyi kendi diktacı iktidarı için kullanmaktadır.

Demokrasimiz, zaten NATO üyesi olan ordu generallerimizin darbeleriyle ve işbirlikçi-gerici siyasetçilerin çabalarıyla **yozlaştırılmıştır**. Özellikle 12 Mart 1971 Muhtırası ve 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, bu yozlaşmada en büyük rolü oynamışlardır. **Demokrasimiz, Türkiye emperyalizme bağımlı olduğu için yozlaşmıştır!** AKP iktidarının antidemokratik uygulamaları ise bu yozlaşmanın tuzu, biberi olmuştur.

Bugün M. K. Atatürk'ün öncülüğü ile kurulan Milli Meclis, artık kendi ihtiyacımız olan yasaları değil, emperyalist AB'nin istediği yasaları çıkarmakta; hükümet ise, ABD Başkanlarının, CFR gibi ABD düşünce kuruluşlarının, ABD Türkiye Büyükelçilerinin **tayin ettikleri kişilerce** kurulup yönetilmektedir. Türkiye; iktidarı ile meclisteki muhalefeti le içerden değil, **dışardan yönetilmektedir**. Ülkemiz ekonomik, mali ve siyasi olarak emperyalizme bağımlıdır! Ülkemizin **ana sorunu** budur.

Emperyalist işbirlikçisi AKP, gayri milli bir partidir; Başbakan Erdoğan ise emperyalizmin desteğinde dikta heveslisi bir politikacıdır. Türkiye'mizin selameti ancak, her ikisinden de kurtulmasına bağlıdır.

Yaşasın "Tam Bağımsız" ve "Gerçekten Demokratik" Türkiye!

Mehmet ÇAĞIRICI

mehmet.cagirici@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Analiz](#) [3]
- [İç Siyasa](#) [4]

Kaynak URL (25/04/2024 - 21:42 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/her-secimle-gelen-yine-secimle-gider-mi>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>

[2] <mailto:mehmet.cagirici@politikadergisi.com>

[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>

[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>